

A pink lotus flower is in bloom, its petals a soft pink color with some darker pink veins. The flower is positioned in the upper left quadrant of the image. The background is a dark, almost black, pond with some green reeds or grasses visible. The overall mood is serene and quiet.

ခင်ဆွဦး
ဝါဆိုဦးကပန်ဖူးတယ်

(၁)

အခန်း(၁)

ရင်ထဲ သိသိသာသာခုန်နေတာ အမှန်ပင်။

သည်လမ်းကို လျှောက်ခဲ့ရတာ တော့ ချောင်း ဖြစ်မတတ်ပါပဲ။

အထူးအဆန်း ဖြစ်သင့်သည်တော့ မဟုတ်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတုန်းကတည်းက အဖန်ဖန်အလီလီ လျှောက်ခဲ့ရတဲ့ ရွာလမ်းရှည်လေး။

စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး ရိပ်ကြီးတောတောင်ကဲ့သို့ အေးမြသာယာသော အရိပ်များ နှင့် အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းရှိလှသော ကုက္ကိုသစ်ခွများ အကြားတွင် မြရည်ဖြင့် လိမ်းကျံလျက်ရှိသော သစ်ခွပင်တို့သည် သန်စွမ်းစွာ အံ့ဖွဲ့နေကြသည်။ ထိုမှ ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်နေသော ဖယောင်းပန်းခက်ဝါဝါများ သည် အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားပြန်လေပြီး။

လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ကား မိုးရေတို့နှင့် ချောင်းရိုးတိမ်တိမ်များ ဖြစ်လျက် ကျွဲကျောင်းသားတို့ ကျွဲများ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် မောင်းနှင်လာခဲ့လေသည်။ သစ်တုံးဖြတ်ဝိုင်းတံတားလေးများ သည် ရွှံ့မည်းများ နှင့် လိမ်းလျက် မည်းနေကြလေသည်။

အကြိမ်ကြိမ် ပြေးခဲ့လျှောက်ခဲ့ရသော လမ်းကို ဘယ်နှစ် မိုင် ဆိုတာ ခရီးဆန့်လို့ ရကောင်းပါရဲ့ ။

မိုးရေတိုက်စားဖန် များ သဖြင့် မြေမာလမ်းသည်ပင် ဒျိုင့်ဝှမ်းသည့် နေရာက ဒျိုင့်ဝှမ်းနေပေပြီ။

မိုးဟိန်းမှာ အတွေ့နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးလာလေသည်။

"အလင်းရောင် ဟာ အမှော့ငယ်ထက် အားကောင်းတယ်လို့ ဆိုတာပဲ၊

ဒါအမှန်ပဲလား၊ မြင့်မြတ်မှု ဟာလဲ ယုတ်ညံ့သိမ်ဖျင်းတာထက် အားကောင်းသတဲ့၊ ကိုယ်ကျိုး စွန့်တာက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာကို အနိုင်ရရမှာ ပေါ့တဲ့၊ နောက်ပြီး ပျော်ရွှင်မှု ဟာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု ကို ကျော်လွှားနိုင်ရမယ်လို့ဆိုတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ လူတွေ ဟာ

တကယ့်လူလို နေကြရမတဲ့"

မိုးဟိန်းသည် အတွေ့အဖုံဖုံရင်း ရင်အခုန်မြန်လာသည်။ 'နွေးနွေး' ကို ခဏခဏ ပြောခဲ့ဖူးတာတွေ ကိုလည်း သတိရသည်။

"တို့ဟာ လူတွေ ပါ နွေးနွေး၊ လူဟာ တကယ့်လူလို နေရမှ လူ ဖြစ်ကျိုး နပ်မှာ ပေါ့။ နင့်ဘဝကို နင်သိရမယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ်နားလည်အောင်ကြိုး စားရမှာ က လူတိုင်းတာဝန်ပဲ"

ထို့နောက် နွေးနွေးကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် စာပိုဒ်လေးတစ်ပိုဒ်တောင် ရွတ်ပြခဲ့ဖူးသေးတာကို အမှတ်ရမိသေးသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူတကွ ကြီးပြင်း၍ ကစားဖော်ကစားဖက် ဖြစ်ခဲ့သော နွေးနွေးက...

"မိုးဟိန်း... နင်ကလေး သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဝ၊ မရှိဘဲတော် တော် ပီ လုပ်ချင်တဲ့လူ"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဝ၊ မရှိသေးဘူးနွေးနွေး။ ဒါပေမဲ့ 'ဝ' ရှိအောင်တော့ ကြိုး စားနေတယ်။ ငါ့ဘာသာ လောကြီးပြီး လုံးကြီးတင်မိချင်လဲ တင်မှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နင်အထင်ကြီးစရာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နင် သိပ်အထင်ကြီးနေတဲ့ အသိုက်အဝန်းလို ဂုဏ်ပကာသနအတွက် အလုပ်လုပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"တော် စမ်းပါဟာ... နင်က တကယ်တော့ တော် ပါတယ်၊ ဉာဏ်လဲ ကောင်းသားပဲ၊ ၁၀ တန်းကို ဘီနဲ့ ခဏခဏအောင်တာကလွဲလို့ နင့်မှာ တခြားဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာတွေ လဲ နင် ဖတ်တတ်သားပဲ"

"အင်္ဂလိပ်စာဖတ်တတ်တာတော့ ဂုဏ်ယူတယ်မဟုတ်လား"

"ဘယ်အငြိုးနဲ့ ငါ့ကို ရန်ထောင်နေတာလဲ၊ နင်စောစောကရွတ်ပြတဲ့ ကဗျာလေးက သိပ်ကောင်း"

"ကဗျာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာပိုဒ်ရိုးရိုးပါ"

"ငါ့ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ရေး ပေးပါဦး၊ နင်က လက်ရေး လှတယ်၊

တကယ့်ပန်းချီလက်ရေး လေး၊ နင်နဲ့ငါ ဘယ်တော့မှ မတည့်ပေမယ့် နင့်လက်ရေး လေးတွေ
တော့ တစ်သက်လုံးသိမ်းထားပါ့မယ်"

ထိုစာပိုဒ်မရေး ခင် မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး၏ ခေါင်းကို တစ်ချက် လှမ်းခေါက်
ဖြစ်လေသည်။

ပေါကြောင်ကြောင် ခင်မိမိနွေးနွေး။

ဒီစာပိုဒ်ကို သေသေချာချာဖတ်၊ အဓိပ္ပါယ်ကို

လေးလေးနက်နက်တွေ ပြီးမှ ရင်ထဲ သိမ်းထားနိုင်ပါစေ။

သူငယ်ချင်းရဲ့ အမြင်လမ်းကြောင်း ဖြောင့်မှန်စေဖို့

စေတနာထား ရေး ပေးလိုက်တယ်။

Light is stronger than darkness.

Nobility stronger than baseness.

Unselfishness triumph over selfishness,

and happiness over sorrow.

we must live like real MEN.

(၂)

အခန်း(၂)

မွန်အိမ်ခေါ် ဝရန်တာနိမ့်နိမ့်နှင့် ခြေတံရှည်ရှည်သစ်သားအိမ်ငယ်လေးများ
သည် ခန့်မိုးကျိုး ထရံကာနှင့် ခြံဝင်းထဲများ ထဲတွင် တည်ငြိမ်းအေးချမ်းစွာ
ဝပ်စင်းနေကြသည်။ ဟိုပင်တချို့ သည်အိမ်ခေါင်းမိုးတို့ကို မထိတထိတို့ကစားနေကြသည်။

ယခုလို ဝါဆိုခါတော် မီ ဆည်းဆာရောက်လုလုဝယ် ရွှေရောင် ဖြင့်
တောက်ပနေသော သစ်ခွအုံများ မှ ကြောင်ဖြီးတူများ ပွင့်မြဲ ဖြစ်သည်ကို အမှတ်ရမိသည်။
အလိုလိုပင် ချိုသင်းသော ပန်းရနံ့က နှာဝဝယ်မွှေးထုံလာသည်။ တစ်ခိုင်စ နှစ် ခိုင်စ
ပန်းမရမ်းပြာလေးများ ကိုလည်း ကတ်ကတ်သတ်သတ် မြင်မိသေးသည်။

သစ်ပင်အောက် လမ်းပေါ်တွင် ကလေးတစ်သိုက် ကုလားမစည်း
ကစားနေကြတာကို အမှတ်မထင်ငေးစိုက်နေမိသည်။ တချို့ ကျောင်းအဆင်း
အိမ်ရောက်သေးဟန်မတူ။ သစ်ပင်အမြစ်ခွကြားများ တွင် သူတို့ လွယ်အိတ်အနွမ်းလေးများ
ကို ထောင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။

ခုနစ်နှစ် ရွယ်မှ ၁၁ နှစ် ၁၂ နှစ် ရွယ်အထိ မိန်းကလေး ယောက်ျားလေးများ
လေးငါးယောက် မျှစုကစားနေကြသည်။ ကလေးမငယ် တစ်ယောက် သည် သူ့အလှည့်တွင်
မိုးပစ်ရင်း နှုတ်ဖျားမှ ချိုအေးသော တေးသံသည် ပျံ့လွင့်လာလေသည်။

ရောင် စုံဘောလုံး

ရောင် စုံဘောလုံး

တစ်လုံးငါးပြား

တစ်လုံးငါးပြား

ကြိုက်တဲ့အရောင် ရွေးပါ

ကြိုက်တဲ့အရောင် ရွေးပါ

တစ်လုံးငါးပြား

တစ်လုံးငါးပြား

ဝဝကစ်ကစ် အဆစ်မပေါ်သော လက်ဖြူဖြူကလေးမှ ခိုးလေးသည် ညာဘက် စတုတ္ထစည်းအကွက်ထဲသို့ မထောင့်မယွင်း ရုပ်တိုက် ဝင်သွားလေသည်။ သူလေး၏ သီချင်းသံသည် ရုတ်ခြည်းရပ်နားသွားပြီး ဝမ်းသာအားရ 'ဟေး'ခနဲ အော်ကာ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးလိုက်သည်။ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ခြေတစ်ပေါင် ထောက်ကာ စည်းတွင်းသို့ ဝင်လာရင်း...

"ဒီမှာ သေချာကြည့်နော်... တို့စည်းပေါ် မနင်းဘူး"

ခပ်သွက်သွက်လေးပြောနေသည်။ ဘေးမှ ရပ်နေသော ကောင်လေး ခပ်ကြီးကြီးက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ သီချင်းတအေးတအေး နှင့် ...

ရောင် စုံဘောလုံး

ရောင် စုံဘောလုံး

တစ်လုံးငါးမူး

တစ်လုံးငါးမူး

"ဟေ့... ဆန်ညို၊ ဘာတွေ လျှောက်ဆိုနေတာလဲ၊ ရောင် စုံဘောလုံး တစ်လုံးငါးပြားပါ"

အလှည့်ကျနေသော ကောင်မလေးက ခပ်စွာ စွာ လေး ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

"တစ်လုံး ငါးမူးပါ"

"ငါးပြားပါဟာ"

"ခု ငါးပြားမဟုတ်တော့ဘူး၊ အားလုံး ငါးမူးချည်းပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါးပြားပါ"

"ငါးမူး"

အသားညိုညိုနှင့် ဆန်ညိုဆိုသော ကောင်လေးက စပ်ဖြစ်စပ်ဖြစ်မျက်နှာထားနှင့် စနေသည်။ ကောင်မလေးသည် သတင်းစာစက္ကူစုတ်အဟောင်းနှင့် ပတ်ထားသော ကောက်ညှင်းဘိန်းမုန့်တစ်ခုလုံးကို ပလုတ်ပလောင်းနှင့် ပါးစပ်ထဲ သွတ်ပြီး စက္ကူလေးကို လွှဲပစ်လိုက်လေသည်။

စက္ကူလုံးလေးသည် မိုးဟိန်းခြေရင်းတွင် ကျလာလေသည်။ သတင်းစာပြတ်စက္ကူကို ဖြန့်လိုက်တော့ ကာတွန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ကာတွန်းသဘောမှာ လူငယ်အရုပ်တစ်ရုပ်သည် အထုပ်အပိုးလွယ်လျက် ကြေးနန်းရုံးရှေ့တွင် ရပ်နေဆဲ အနီးမှအဘိုးကြီးတစ်ဦးက ထိုလူငယ်အား...

"ဟေ့... သူငယ်၊ အကောင်းဆုံး ကတော့ မင်းအမေဆီကို မင်းအပြန် တစ်ခါတည်း ရိုက်မယ့် ကြေးနန်းစာပါယူသွား"

ပြောနေသည်ကို ဟူလို၊ ကာတွန်းရုပ်အောက်မှ ရေး ထိုးထားသော 'မိုးဟိန်း'ဟူသော လက်မှတ်နှင့် တကွသော ကာတွန်းကို လွှဲပစ်ရမှာ နှမြောပြီး အသာခေါက်ကာ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်လေသည်။

"ဟောတော့... ဟိုလူကြီး စာရွက်ကောက်သွားပြီ"

ကောင်မလေးက လျှာထုတ်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လေသည်။ စကားပြောရင်း သူ့ခြေထောက်လေးသည် ယိုင်လျက်ကျသွားကာ မြေပေါ် ထောက်မိလေသည်။

"ဟေ့... ငါ့ပါ။ နင်မရတော့ဘူး၊ ခြေထောက်ကျသွားပြီ"

"ဟယ်... ငါ ဘွာခတ်မလို့၊ ဘွာဟေ့ ဘွာ"

"မရဘူး... မရဘူး၊ ဘွာမရဘူး"

"တော် ပြီဟယ်... ငါတို့ မကစားတော့ဘူး၊ နင်တို့ ညှစ်ပတ်တယ်ဟယ်၊
ငေးလို့ခြေထောက်ကျသွားတာကို"

အချင်းချင်း ငြင်းခုံကြကာ လူစုခွဲကြရန်ပြင်သည်။ ကုက္ကိုပင်မြစ်ပေါ်မှ
လွယ်အိတ်ကောက်လွယ်သူက လွယ်ကြလေသည်။ လက်ဖဝါးပေါ်မှ ဖုန်ခါသူက
ခါကြလေသည်။

"ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်... ပြန်ကြ၊ ငါလဲ ထမင်းဆာပြီ၊ အိမ်မှာ အမိုးတို့
အဖီးတို့ မျှော်နေကြမှာ "

ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့် ငှက်ဆီသည့် ကောင်းမလေးနှပ်တစ်ချက်ရှုတ်ကာ
လူပါးဝတတနှင့် ပြောလိုက်သည်။

(၃)

အခန်း(၃)

"နာမည် က ငုဝါတုလား"

"ဟုတ်တယ်"

"အမေနာမည် ဘယ်သူလဲ"

"အမိုးကို ပြောတာလား"

"အေး... အမိုးနာမည် "

"နွေးနွေး"

"ဦးဦးကို သိလား"

"ဟင့်အင်း"

ငုဝါက သူ့ပခုံးကိုကိုင်ထားသော ထိုသူအား လှမ်းမော့ကြည့်ကာ

ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။ အသားညိုညိုအရပ်မြင့်မြင့်၊ ခပ်သွယ်သွယ်၊ ဘိုကေဆံ
မတိုမရှည်၊ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော တက်ထရက် မီးခိုးဖျော့ဖျော့ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်၊
ကချင်လုံချည်အနက်နှင့် အစိမ်းကွက်၊ ဂျပ်ခုပ်ကရင်လွယ်အိတ်အဖြူနှင့် လူကြီးကိုတော့
မကြောက်လှပေ။

"ငုဝါတို့အိမ်က ဘယ်မှာ လဲ"

"ဟိုနားမှာ "

"အိမ်ရှေ့မှာ သစ်တုံးတံတား ရှိသလား"

"ရှိတာပေါ့"

"ဆည်းလည်းပန်းတွေ ရော ရှိသေးလား"

"ဘာလဲ အဲဒါ"

"ပန်းနီနီလေးတွေ လေ"

"အင်း... ရှိတယ် ရှိတယ်"

"နီမ ဆိုတဲ့ ခွေးမကြီးကော"

"မရှိတော့ဘူး၊ သေသွားပြီ"

"ဘာ ဖြစ်လို့ သေသွားတာလဲ"

"အသက်ကြီးလို့"

"ဪ... အသက်ကြီးရင် သေတတ်သလား"

"အဖူးတော့ မသေဘူး၊ အသက်ကြီးပေမယ့် မသေဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူငယ်ပြန်နေတယ်"

"သူငယ်ပြန်နေတယ်"

"အင်း... အဖူးစကားပြောတာ ကလေးလိုပဲ ဦးဦးနားထောင်ဖူးလား"

"ဘယ်နားထောင်ဖူးမလဲ"

မိုးဟိန်းသည် ရယ်လျက် ၎င်း၏ ပါးလေးကို အသာဆွဲလိုက်လေသည်။ ချွေးတွေ နှင့် စိမ့်ကာ စေးထန်နေသော ၎င်း၏ လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်ကာ လမ်းလျှောက်ရင်း စိတ်သည် အတွေ့နှင့် ဝေပိုင်းသွားပြန်သည်။

အဖြူရောင် ရုပ်လက်ရှည်ပေါ်မှ အစိမ်းရောင် ကျောင်းဂါဝန်လေးနှင့် ရာဘာဖိနပ်အစိမ်းလေးစီးလျက် ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် လျှောက်လာသော ၎င်းကို 'နွေးနွေး'ငယ်စဉ်ကနှင့် တူလေမလား ပြန်တွေ့ကြည့်နေမိသည်။

ဆံပင်အရှည် ချန်ထားကာ ကျစ်ဆံဖြီးနှစ်ဖက် ကျစ်ထားဟန်ကလည်း နွေးနွေးငယ်စဉ်ကနှင့် တူလှသည်။ အသားဝါဝါတွင် ပါးအိုနီနီလေးနှင့်

မျက်လုံးနက်နက်ကလေးမှာ နွေးနွေး၏ ကိုယ်ပွားလေးဟု ဆိုလောက်သည်။ လူ တစ်ယောက်
ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ဟန်မှာ လည်း နွေးနွေးအပြုအမူနှင့် တစ်ဖုံတည်း။

"ဦးဦးဖိနပ်က ဖြူဆွတ်နေတာပဲ၊ ချွံ့တွေ ပေကုန်ပြီ"

အစိမ်းနုရောင် သည်းကြိုး နှင့် ရာဘာဖိနပ်သည် ခဏချင်းပင် ချွံ့များ နှင့် မည်
းကုန်သည်။

"ရေဆေးလိုက်ရင် ရတာ ပဲ"

"သမီး ဆေးပေးမယ်၊ ဖိနပ်ဖြူနေအောင် သမီး ဆေးတတ်တယ်"

ငဝါက ခပ်သွက်သွက်လေး ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူသမီး သမီးနှင့်
ထည့်ပြောတတ်သည်ကို သတိထားမိသည်။ ငဝါ အလိုက်ပြောရန် နှုတ်က မရတာကို
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အပြစ်တင်မိသည်။ တကယ်တော့ ငဝါလေးရဲ့ ဘဝကို
မိုးဟိန်းနားအလည်ဆုံးပင်။ ငဝါရဲ့ ဘဝအစကို ဘယ်သူအသိဆုံးလဲ။ ရင်ထုမနာ အ
ဖြစ်ဆုံးလဲ။ ငဝါဆိုသည့် အသက်တစ်ချောင်းကို မမြင်ဖူးခင်ကပင်
သံယောဇဉ်တွယ်ငြိခဲ့သူပါကွယ့်ဟု ငဝါ နားဝင်အောင် ပြောချင်လှသည်။

"သမီးက တစ်ခါတစ်လေ ဖိနပ်မစီးဘူး၊ အမိုးကလေ မိုးရွာရင် ဖိနပ်မစီးရဘူးတဲ့၊
ဖိနပ်ကုန်တယ်တဲ့။ ချွံ့ထဲ ဒီအတိုင်းပဲ လျှောက်သွားရတယ်၊ ဖိနပ်က ပွဲသွားခါနီး မှ စီးတာနော်
ဦးဦး"

မိုးဟိန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ ဘာပဲ ဖြစ်
ဖြစ် ငဝါ ကတော့ မိုးဟိန်းဘေးမှ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် လိုက်ပါလာကာ ပျော်နေပုံရသည်။ နှုတ်မှ
ညင်သာစွာ ညည်းညူ လာသော တေးသီချင်းသံက လေထဲတွင် ဝဲပုံပုံလွင့်လာသည်။

ရောင် စုံဘောလုံး

ရောင် စုံဘောလုံး

တစ်လုံးငါးပြား

တစ်လုံးငါးပြား

မိုးဟိန်းသည် ငှက်ခေါင်းမှ သံယောင်လိုက်၍ "တစ်လုံးငါးမူး တစ်လုံးငါးမူး" ဟု ပြောဆိုလျှင်တော့ ငှက်ခေါင်း မျက်မှော့ က်ကုတ်ကာ ရယ်မောလျက်...

"ဦးဦးကလဲ ဆန်ညိုဆိုတာမျိုး ကျနောတပဲ"

လူကြီးသူမလို ပြောလိုက်လေသည်။ မိုးဟိန်း၏ စိတ်ကူးထဲတွင် တော့ ဒီသီချင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ 'ကာတွန်း' ရုပ်များ ကို ဖန်ဆင်းနေပြန်သည်။

မိုးဟိန်းက ငှက်ခေါင်း လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက်...

"ဦးဦးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ ဒီသီချင်း ဆိုတာပဲ"

"တစ်လုံး ငါးမူးလား၊ ငါးပြားလား"

"ငါးပြား နှစ် လုံး"

"ဟုတ်ဘဲနဲ့"

ငှက်ခေါင်း မိုးဟိန်း၏ ပေါင်ကို လှမ်းရှိက်ကာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပြန်သည်။ ရယ်လိုက်ပြန်တော့ နွေးနွေး၏ ဟန်ပန်ရုပ်သွင်က ပီပြင်လာသည်။ နွေးနွေးငယ်စဉ်က ဒီလိုပင် ပါးချိုင့်လေး နှစ် ဖက် ပေါ်အောင် အားပါးတရ ရယ်တတ်သည်။ အသံထွက်ရယ်ပုံကလည်း ခိုးခိုးခပ်ခပ်နှင့် ချင်စဖွယ်ပင်။

ရယ်သံလေးသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အဆက်မပြတ်ဝေစည်လျက် ပဲ့တင်ထပ်လာလေသည်။ ကုက္ကိုပင်ထက်မှ အသံရှည်ရှည်ဆွဲကာ တေးသီဖွဲ့တတ်သော သပိတ်လွယ်ငှက်သံလေးများ ပမာလည်းကောင်း၊ ရွာထိပ် ကန်ညီနောင်စေတီမှ ဆည်းလည်းသံများ ပမာလည်းကောင်း၊ နှစ် လိုဖွယ်ကောင်းသော ငှက်ခေါင်း ရယ်သံသည် နွေးနွေး၏ ငယ်စဉ်တုန်းက ရယ်သံနှင့် တူလေမလားဟု ချိန်ထိုး နှိုင်းဆကြည့်မိသည်။

ခြံတံခါးဝ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ခြံစည်းရိုးထိပ်၌ ဖူးပွင့်နေကြကုန်သော ဆည်းလည်းပန်းနီနီများ ကို မြင်တွေ့ ရပြန်တော့ ကဒုတ်ရွာ

ခုနစ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက မြန်မာစာဆရာ ရွတ်ဆိုပြုစုသော အိုင်ချင်းတစ်ပိုဒ်ကို
တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် အမှတ်ရမိသည်။

ထိန်ကန်တွင် မှာ လာရင်း မျက်မြင်

နေမလှန်းတဲ့ ပန်းလွင်လွင်ကို

ရွှင်လိုမြူး လို၊ ကစားလို၍

ဝါဆိုဦးက ပန်ဖူးတယ်။

အမယ်မင်း ဖြစ်ရလေခြင်း၊

ယင်းမာရယ်ပေါ်

တော် သလင်းနှင့် မိုးတွင် ဝါဝင်

ဟိုဆောင်းဦးသို့၊ မကူးခင်က

အရင်လူနှင့် ကွဲရတယ်ရှင်

အပျိုစင်ငယ်က ကျွမ်းပါတဲ့

လွမ်းတုံ့တင်လေး။

အခန်း(၄)

ဒြီအဝင် ပျဉ်းမပင်အောက်ဝယ် လှည်းဒေါက်ကို မိုးပေါ်ထောင်ထားသည်။

လှည်းဖြုတ်ထားသော နေရာနားတွင် ဘင်္ဂလားကျွဲခေါ် ချိုလိမ်ကျွဲကြီးနှစ် ကောင်
ဝပ်နေကြသည်။ ဘင်္ဂလားကျွဲ ဆိုတော့ နို့စားရန်လည်း ရည်ရွယ်၍ မွေးထားဟန်တူသည်။
ကျွဲနို့ကောင်းကောင်း ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ် သောက်ရပေဦးတော့မည် ။

ကဒုတ်ရွာရထားလမ်းအရှေ့ဘက်တွင် ကျွဲအမွေးများ သည်။ ကားလမ်းပိုင်းတွင်
နွားအမွေးများ သည်။ ကျွဲဆိုသည့် သတ္တဝါ ကတော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားထွားကျီ
င်းသလောက် ခွန်အားဗလ ပိုသန်ကာ အကြမ်းလည်းခံ အအေးလည်းရသည်။ နယ်က ရေမြူ
ပ်သော နယ်မို့ ကျွဲနှင့် ဘဲ ကိုက်ပါသည်။

ငယ်စဉ်က မိုးဟိန်းတို့ အဖူး (အဘိုး) ပြောဖူးတာတော့ ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်တည်း
ခြင်သို့နှစ် ကောင် သုံးကောင်တို့နှင့် ဖက်ဖြိုင်ဝံ့သည် ဆိုပဲ။ အနံ့ခံကောင်း၍ နားကင်းလည်း
ပါးကာ လေးလံသော သစ်တုံးကြီးများ ဆွဲရာ၌ လည်း အားကိုးရသည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကျွဲတို့ မည် သည် နွားကဲ့သို့ သော ကျိုး ကျိုး နွံနွံ မရှိလှ။
ဝန်စည်စလှယ် သယ်ဆောင်နေရာမှလည်း ရေအိုင်မြင်လျှင် အတင်းဆင်းသွားတတ်သည်။
ရွံ့ညွန်များ မြင်လျှင် မနေနိုင် မထိုင်နိုင်အောင် လူးချင်သည့် သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြသည်။
ပြီးတော့ နွေအခါကျရေခြောက်သဖြင့် ခိုင်းရာမှာ နွားကဲ့သို့အမောမခံ။

တစ်သက်လုံး မြို့ မှာ နေ မြို့ မှာ ကြီးပြင်းခဲ့သော နွေးနွေး တစ်ယောက် တော့
ပင်ပန်းရှာပေဦးမည် နည်း။ နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ ရှည်လျားသွယ်ပျောင်းသော နွေးနွေး၏
လက်ကလေးများ သည် လှည်းထမ်းပိုး တပ်နိုင်ပါမည် လား။ ကျွဲနို့ညှစ်နိုင်ပါမည် လား။
မာကြမ်းသော ကျွဲနုဖားကြိုး ကို ဆွဲနိုင်ပါမည် လား။ ကျွဲတွေ ကို ထိန်းကျောင်းရသော
တာဝန်က နည်းနည်း နောနောတာဝန်မဟုတ်။

"အမိုး"

"အမိုးရေ..."

ငဝါ ဒေါသံလေးသည် မိုးဟိန်း၏ အတွေးများကို တစ်မုဟုတ်ချင်း
ပျက်ပြယ်စေသည်။

"အမိုး"

"ဝေ... "

လွင်ချိုသာယာသော ထူးသံလေးကို ကြားလိုက်သည်နှင့် အသက်ရှူတာကို
ခေတ္တမျှ ရပ်နားလိုက်မိသည် ထင်သည်။ မိုးဟိန်း ရင်ထဲ၌ အမျိုး အမည် မသိ ဝေဒနာနှင့်
လှုပ်ရှားသွားမိ၏ ။ တစ်ချက်မျှ သက်ပြင်းယဲ့ယဲ့ ချလိုက်ပြီးမှ အသာပြန်ရှူ
ထုတ်လိုက်လေသည်။

"သမီးလေး ငဝါ ပြန်လာပြီးလား"

ငရုတ်ညှော်နံ့များ နှင့် လုံးနေသော မီးဖိုချောင်ထဲမှ
လှမ်းအော်မေးလိုက်လေသည်။

"သမီးလေး ငဝါတဲ့"

မိခင်မေတ္တာကို ဖော်ကျူး သော အသံသွင်းဂီတသံပမာ နားထဲစွဲငြိနေသည်။
အသံကောင်းလှသော မိခင်၏ သားချောတေးပမာ သာသာယာယာလည်း ရှိလှသည်။

လွန်ခဲ့သော ကာလက နွေးနွေး တစ်ယောက် သူ့သမီးငဝါကို ပွေ့ပိုက်ပြီး မြူ
ချောနေဟန်ကို စိတ်ကူးနှင့် ရော်ရမ်းမှန်းဆပြီး ပန်းချီရေး ခြယ်ဖူးသေးသည်။ 'သူသာလျှင်
လှထိပ်ထား' ဟု နာမည် တပ်ပြီး ပြပွဲတွင် ချိတ်စဉ်က ပြင်သစ်ကမ္ဘာလှည့်တစ်ဦးက
လိုက်ဝယ်တာကို မရောင် လိုက်၊ 'မရောင် : ' ဆိုတော စာတန်းကို ကဗျာကယာ
တပ်ဆင်လိုက်ရသည်။

"အမိုး ဦးဦးပါလာတယ်"

"ဟင်... ဦးဦး"

"ဦးဦး ပါတယ်၊ မြန်မြန်ထွက်ခဲ့ပါ"

"ဘယ်က ဦးဦးလဲ"

"သိဘူး"

"ဪ... ငုရွှေဝါ အရူးမလေး"

ချစ်စနိုးနှင့် တစ်မျိုး တစ်မည် ကင်ပွန်းတပ်ပြန်သည်။ ငုရွှေဝါ အရူးမလေးတဲ့။ မိုးဟိန်းသည် မမြင်ရခင်ကတည်းကပင် တမ်းတသော စိတ်ဇောနှင့် နောက်ဖေးဘက် မသိမသာ လှမ်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ခုန်လာပြန်သည်။ နွေးနွေးကို မတွေ့ ရသည်မှာ ငုဝါလေးတစ်သက်ပင် ရှိသွားပေပြီ။ ခုနစ်နှစ် ကျော်ကာလပင် တာရှည်ခဲ့ပေပြီးတကား။

"ဟယ်..."

"ဟယ်... အမယ်လေး"

အိမ်ထဲမှ နွေးနွေးသည် လက် ရေစက်လက်နှင့် ထွက်လာသည်။ သည်အထဲမှာ ရုတ်တရက် အံ့သြပြီး ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်သွားသော အသံ။ ဝင်းပသော မျက်နှာလေးပေါ် ရွှန်းတောက်သော မျက်လုံးနက်နက်လေးအစုံသည် ဝိုင်းသွားသည်။ ရွှန်းလန်းသော အပြုံးသည် ပါးချိုင့်လေးများ ကို ငုံဖော်လျက် ပန်းသွေးနှုတ်ခမ်းအစုံအောက်တွင် ပုလဲသီလေပြီ။ သွားအရောင် စက်၊ လရောင် ပြက်သကဲ့သို့ ဖြူဖွေးတောက်ပနေသည်။

"မိုးဟိန်း... သရဲလေး၊ ငါက နင်သေနေပြီလားလို့၊ စာမလာ သတင်းမကြားနဲ့"

နွေးနွေးသည် စိတ်ပေါ့ပါးစွာ လက်တွေ ကို အဝတ်စုတ်နှင့် ကပျာကယာသုတ်လိုက်လေသည်။ ကရင်းပတ်နှင့် နုထွတ်ချောမွတ်ခဲ့သော အသားအရေမှာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနှင့် ပြောင်းလဲနေသည်မှအပ နွေးနွေးသည် ယခင်ကအတိုင်း နုပျို စိုလန်းမြဲပင်။ ငယ်စဉ်တုန်းကထက် နည်းနည်း ဖွံ့လာသည်။ ဒါပါပဲ။

အဖြူခွံတွင် လိမ္မော်ပန်းအစင်းများ နှင့် တက်ထရွန်လက်ပြတ်အင်္ကျီ

အနက်ရောင် တွင် အနီကန့်လန့်စင်းနှင့် ကရင်ထဘီကို ဝတ်ထားသည့် နွေးနွေးကား အသက်အစိတ်ကျော်လာလည်း ကလေးဘဝတုန်းကလို အားရပါးရ။

"ငါက နင့်ကို အိပ်မက် မက်နေတာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ လေ နင်နဲ့ငါ လှေစီးကြတာ လှေထဲ ပန်းတွေ အပြည့်တင်လို့"

မိုးဟိန်းသည် အတွေ့နှင့် ခေတ္တမျှနှုတ်ဆိတ်ကာ ငိုငွားမိလေသည်။
'ပန်းလှေ' ဟု စိတ်ထဲရေရွတ်မိသည်။ လှေထဲ ဖယောင်းပန်းတွေ ၊ ကြောင်းပြီးတူပန်းတွေ ၊ ဆည်းလည်းပန်းတွေ အပြည့်တင်လျက် နွေးနွေး တစ်ယောက် ပိန်းကောလေနှင့် ချောင်းရိုးကိုဖြတ်လာသော ပန်းချီကိုလည်း ရေး ခြယ်ဖူးလေသည်။ 'ပန်းလှေ' ဆိုသည့် နာမည် နှင့် ပန်းချီကားချပ်ကို ကဗျာဆရာ စာရေး ဆရာတစ်ဦးက ဝယ်သွားသည်။

"နင်က လှေကို တမင် စပြီး မှော့ ကလိုက်လို့ အိပ်မက်ထဲ နင်နဲ့ငါနဲ့ ရန် ဖြစ်ရသေးတယ်၊ အံ့ရောဟယ် မိုးဟိန်းရယ်... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့"

နွေးနွေးက သူ့စကားကိုဆက်သည်။ မိုးဟိန်းသည် အိပ်မက်အလှမှ တစ်ရေး ထန်းသည်။

"ဒါ အရင်အိမ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ငုဝါနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့လို့ လိုက်လာတာ တော် သေးတာပေါ့"

မိုးဟိန်းက လက်ရှိကာလအခြေအနေကို ပြောပြလိုက်သည်။ နွေးနွေးက...

"ဒါက အဖူးတို့အိမ်လေ၊ အရင်က တို့နေခဲ့တဲ့ အပါးနဲ့ အမိုးတို့အိမ် မရှိတော့ဘူး ပြီးသွားပြီ၊ ခုတော့ ကျွဲစားကျက် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီမှာ အဖီးနဲ့အဖူးရယ် တို့အတူတူနေကြတယ်၊ အဖူးက သူငယ်ပြန်နေတယ်၊ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ မိုးဟိန်းရယ်"

"လမ်းမှာ ငုဝါပြောပြလို့ သိရတယ်"

"ငုဝါကို ငုဝါမှန်း ဘယ်လိုသိတာလဲ"

"သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်သံကြားလို့၊ ပြီးတော့..."

"ပြီးတော့"

"နင် ငယ်ငယ်ကနဲ့လဲ တူသလိုပဲ"

"ငါ ငယ်ငယ်နဲ့ တူရုံနဲ့တော့ ငုဝါကို မိုးဟိန်းမသိပါဘူး၊ ငုဝါကို မိုးဟိန်းတစ်ခါမှ မြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကြည့်စမ်း... တို့ ရန်ကုန်ဘက်ကို ခြေဦးမလှည့်တာ ခုနစ်နှစ် တောင် ရှိသွားပြီ၊ မိုးဟိန်းလဲ ကဒုတ်ကို မလာတာ ခုနစ်နှစ် တောင် ရှိသွားပြီနော်၊ တို့ ကတော့ တို့အကြောင်းနဲ့တို့ ထားပါတော့၊ နင်က ဘာ ဖြစ်လို့ ဒါလောက် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားရတာ လဲ၊ နင် သိပ်စိတ်မှတ်ကြီးတာပဲ မိုးဟိန်းရယ်၊ နင့်သူငယ်ချင်း အမိုက်မကို ဒီလိုပဲ ပစ်ထားတော့မှာ လား"

နွေးနွေးက ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်လည်လာသည်။ နွေးနွေး၏ မျက်လုံးများ ကို မိုးဟိန်း မကြည့်ရဲပေ။ နွေးနွေး ကတော့ မျက်တောင်လေးများ ပုတ်ခတ်လျက် သူ့မျက်ရည်များ ကို ပြန်သိမ်းဆည်းကာ နံရံဘေးတွင် ထောင်ထားသော သင်ဖြူ ကို ကြမ်းပေါ်ဖြန့်ခင်းပြီး...

"ကဲ... ထိုင်ပါဦး မတ်တတ်ရွာက လာတကျနေတာပဲ၊ အိမ် ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကဒုတ်ရွာမှာ အမွဲဆုံး ကံအဆိုးဆုံး အိမ်တစ်အိမ်ပဲ"

မိုးဟိန်းက သင်ဖြူ ပေါ်သူ့လွယ်အိတ်ကို ပစ်ချကာ ထိုင်လျက်

"ကဒုတ်ရွာမှာ ရော၊ မြန်မာပြည်မှာ ရော၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရော နင့်ထက်မွဲတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီးပါဟာ နင်ကမှ ကျွန်ုပ် ကောင်ပိုင်သေးတယ်"

"အိုး... လယ်သမားပဲ ကျွန်ုပ် ကောင်ပိုင်တာ ဆန်းသလား၊ သူများ တွေ ၁၀ ကောင် ၁၅ ကောင်တောင် ပိုင်တာ"

"သားဇံတို့များ ကျွဲတစ်ကောင်မှ မရှိဘူး၊ သူရင်းငှား လုပ်နေတာပဲ၊ မွဲလိုက်တာ သူ့အိမ်သွားကြည့်ပါဦး"

နွေးနွေးက မိုးဟိန်းအား လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလျက်...

"စိတ်မွဲတာပါ တို့က ထည့်ပြောတာပါဟယ်၊ စကားပြောတာ
ကတ်သီးကတ်သတ် အားကြီးနိုင်တယ်"

မိုးဟိန်းအနီးတွင် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ငုဝါသည် မီးဖိုချောင်မှ ဇလုံလေးတစ်ခုနှင့် ထွက်လာကာ ထမင်းပေါ် နုနွင်းနှင့်
ငရုတ်ဆီဝေဝေ ဟင်းရည် ဆမ်းထားသော လယ်ငါးဇင်ရိုင်းငယ်နှစ် ကောင် ထည့်လာပြီး
မြိန်ရေရှက်ရေ လူးနယ်စားနေသည်။

"ဦးဦး ဟဲ့... မအော်မေ"

ကရင်ဘာသာစကားနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းက ပြုံး လျက်

"ဪ...ဪ"

"ဟင် ဦးဦးလဲ ပြောတတ်တယ်၊ ကရင်လား ဦးဦးက"

"ကရင် မြန်မာ"

"ဘာလဲ"

"အဖေ ကရင်၊ အမေ မြန်မာ"

"အမိုးနဲ့ မတူဘူးပေါ့၊ ငုဝါနဲ့ တူတယ်နော် ငုဝါက"

နွေးနွေးသည် ငုဝါ၏ ပါးပေါ်မှ ထမင်းစေ့များ ကို ဖယ်ပစ်ကာ ငုဝါစကား
မဆုံးခင်ပင်...

"ထမင်းဝင်အောင်စားလေ သမီး၊ သမီးတို့ အမိုး မုန့်လုံးရေပေါ်
လုံးထားသေးတယ်၊ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ သောက်ရအောင်"

ဘယ်သို့မှပြန်လည် ဆက်စပ်၍ မရနိုင်သော အတိတ် ကန့်လန့်ကာကို
အတင်းဆွဲကာ ပစ်လိုက်လေသည်။ နွေးနွေး၏ နက်မှော င်သော မျက်လုံးတို့သည် ဝေမှု
င်းစပြုလေပြီ။ မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေးပြောသလိုအမှတ်သညာကြီးသူမို့ ဘာကိုမှ

မေ့ပျောက်မရနိုင်လဲ ရှိသည်။ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှု အရှိန်သည် တစ်စတစ်စ မြင့်မားလာသည်။

မိုးဟိန်း၏ အတွေ့ :ထဲ၌ မျဉ်းပြိုင်ပမာ သွားနေသော ဘဝခရီးလမ်းနှစ် လမ်းကို မြင်ယောင်မိပြန်သည်။

တစ်ဦးက အမြင့်နေရာ၊ တစ်ဦးက အနိမ့်နေရာ၊ နိုင်သူနှင့် ရှုံးသူ ဘုံအမြင့်တွင် စံစားနေရသူနှင့် တင်းကုပ်ကြားဝယ် မဝရေစာစားနေရသူ၊ ထို့နောက် တစ်ဦးက လူနည်းစု တစ်ဦးက လူများစု။

မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး၏ လှပဝင်းဝါသော မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ရှုရှားစာရေး ဆရာတစ်ဦး ရေး ပြီး မြန်မာဘာသာပြန် ဝတ္ထုတစ်ခုထဲမှ စကားလုံးများ ကို အမှတ်ရနေသည်။

"လူမတန် ကံချမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဒုက္ခ ဖြစ်ကြရတာ ဟာ ကံမကောင်းလို့ချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေ မကောင်းလို့ ဖြစ်ရတာ ပါ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူ့ထက် ရက်စက်တာ မရှိပါဘူး၊ ဝံပုလွေဟာ ဝံပုလွေအသားကို မစားပေမယ့် လူဆိုတာ ကတော့ လူသားကို စားချင်စားမှာ ဗျ"

"မင်းပြောတာ ဟုတ်သေးပါဘူးကွယ် ငါ့လူရယ် . . . ဝံပုလွေဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုး သာ သူတို့အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်စားသောက်ကြတာပါ"

"ကျုပ်တော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရှိတာ ပြောချလိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောပြော လူ့ထက်ရက်စက်တာ လောကမှာ မရှိပါဘူး၊ လူတွေ ဟာ လောဘဇော ကြွပြီး သောင်းကျန်ကြလွန်းလို့သာ ကျုပ်တို့ ဒီလောကထဲမှာ နေစရာထိုင်စရာမရှိ ဖြစ်နေတာပဲ၊ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အနိုင်ကျင့်ပြီး ခွတုတ်နေကြတာပဲ"

နွေးနွေး ပြည်ဖုံးကားချလိုက်သော လိုက်ကာ ကားလိပ်ကို မိုးဟိန်းသည် အတွေ့နှင့် ပင် အတင်းဆွဲတင်လိုက်သည်။ ခပေါင်းစီးကရက်ကို မီးညှိကာ တအားရှိက်ဖွာလိုက်ရင်း တွန့်လိမ်လွင့်ပျံ့တက်သွားသော မီးခိုမျှင်နှင့် အတူ အတွေ့ :ခရီးနယ်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

